

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשם שפעלחתם היא ענין של חוצפה בלי חגא.
כך בדיוק צריך לחיות בקדושה - לצאת לגמרי
פענעניו הפרטים ולהתעמק לפלחמת בית דוד
ורא עמוד 6

ערב שבת קודש פ' בשלח
הי' תהא שנת סגולה

רצנ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הדרך לנצח את "מלחמת בית דוד"

הדרך היא - "כתב גט כריתות": לנתק את עצמו מכל הענינים, אפי' מדברים המותרים ואפי' מענינים שיש לו שייכות אליהם על-פי תורה • בנוגע למלחמת בית דוד, לנצח את המלחמה ד"אשר חרפו עקבות משיחך", שזוהי מלחמה קשה יותר כיון ש"בבואה דבבואה אית לה", הרי זה רק באופן של לצאת מכל עניניו הפרטיים לגמרי, ללא חשבונות שכליים, אלא שטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעות • היות וכשם שמלחמתם היא ענין של חוצפה בלי תגא, כך בדויק צריך להיות בקדושה - לצאת לגמרי מעניניו הפרטיים ולהתמסר למלחמת בית דוד • קטעים משיחת ש"פ בשלח, י"א שבט ה'תשכ"א - בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מ"תי המלך"

א. על הפסוק "יחי בשלח פריעה את העם" מובא בתורה אורי' שפריעה "הי' משלח פארות ונופים ונושי פרי למעלה את העם שע"י גלותם במצרים והשתעבדותם בהם גרמו שנתעללו בחי' נצוצי אלקים שנפלו שמה בשבירת הכלים והוא הוא בחי' כח הצנחה להצמיח ישועות ישראל וכמ"ל שופיעה הקריב ואמרו רז"ל שהקריב את לבם של ישראל לאביהם שבשמים".

ב. על הפסוק "יחי בשלח פריעה את העם" מובא בתורה אורי' שפריעה "הי' משלח פארות ונופים ונושי פרי למעלה את העם שע"י גלותם במצרים והשתעבדותם בהם גרמו שנתעללו בחי' נצוצי אלקים שנפלו שמה בשבירת הכלים והוא הוא בחי' כח הצנחה להצמיח ישועות ישראל וכמ"ל שופיעה הקריב ואמרו רז"ל שהקריב את לבם של ישראל לאביהם שבשמים".

3 פסחים פ"ג, ב.
4 ת"א י"ב, א.

1 בשלח שא"ג.
2 בב"י ראה סה"ע באתי לגני ע' קנא.

פרשת מזחילית עמלק

בקשר עם פ' השבוע פ' בשלח, מובא בזה צילום מהנהגת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על נקודות מדבריו (כפי הנראה עבור השיעור השבועי בבדיו) משיחת י"ד שבט ה'תשכ"ז

להלן פיענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

נאך פרישת בשלח קומט פרישת יחתי, ווייל דער תוכן פון פרישת בשלח איז דאך יציאת מצרים און דער תכלית פון יציאת מצרים איז דאך ווי ער זאגט בהוציא את העם ממצרים תעבדו את האלקים על החר הזה, קבלת התורה וואס דאס איז דער תוכן עיקרי פון פרשת יחתי, און נאך ציפור פון יצי"מ שבט' בשלח און פאר דעם סיום פון פרישת בשלח [קומט] רי פרישה פון מחיית עמלק וואס איז נוגע צו מתן תורה ווי דער רבי שליט"א האט עס אויספארליך ערקלערט און א פרהערעדיגע שיעור אז דער לימוד התורה מוז זיין בחי'י"ז = בחי'ל ורחימנו, מיט די חממות וואומימיקייט און התלהבות פון אהבת השם און מיט דעם ביטול פון ריאת השם - דער היפך פון עמלק וואס זיין ענין איז אשר קרד בדרך קאלט צו מאכען א איד אין דעם דרך השם (היפך החממות) יודע את רבונו ומכוון למרחיכו בו (היפך [ז]) - איז פאר דעם איז פראן די פרישה פון מן וואס אויך זי האט א שייכות צו מתן תורה . .

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או חתונה...
יש לך את כל הסיבות לזאת הקדשה ב"יחי המלך"?

צם מתנה מקוריית, צם הפצה בקנה מידה עולמי
וצם, והוא העיקר, עיזי תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מה"י
חדש: ניתן לחלק את ה"יחי המלך" כחשורה כשמחמת
(כאשר על הכריכה הקדמית והאחרית ניתן יהי' להוסיף כיתוב)

באגד"ב: 778-6670 (718)
באגד"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

לשקר אין עקרונות

ויהי' ששקרו ממש יקיי"ם ה"יוצאים ביד רמה", עד לאופו "י"שיר משה" אשר "מכאן לתחיית המתים מן התורה" (סנהדרין זא, ב), שכלם יהיו אז, כולל נשיא דורנו בעל החלוצ' שהי' "הקיצו ורננו עפ"י", וקוים ה"שיר", שרדה המורה על שמחה, ופסקו המרובות בין היהודים ויהי' רק שלום ושלח בין היהודים וקירוב הלבבות,

- אך זה אפשרי רק בדרך **אחת**, ודרך זו היא **לא** לעשות שלום בין האמת לשקר עיי"ז שהאמת תתפזר לשקר; בין כה הרי לשקר אין על מה להלחם, בין שגם אם הוא יותר על השקר הוא לא יאבד את עקרונותיו ("פריציפי"), שהרי הוא יודע שהם שקר...

ובגלל שאין לשקר עקרונות אנו רואים שלשקר ישנם כמה גרסאות; האמת היא אחת ויחידה אבל השקר יש בו סוגים רבים של שקרים, ולדוגמא בענינו: השקר הוא עד-כדי-כך שכאשר מדברים על גורל ונהי' ישנו אחד הטוען שהי' עשרים וארבע מקרים, אח"כ השני נוקב במספר חמשים ושמונה, לאח"כ השלישי טוען שהי' מאה והרבעי כבר אמר שלוש מאות...

לכאורה אם כולם מדברים אמת כיצד נתכן חילוק שכזה, הרי הכל רשום? ואילו שאומרים זאת הם אנשים רשמיים!

לאח"כ ה'י' נוסח נוסף (המראה על הסתירה שבה): טענה אחת הייתה שהרי צריכים "לחצ"י" את היהודים שבבוס' הסובייטית (ולכן יש לגיזים שלא כהלכה). ואח"כ (בידון נוסף) באו בטענה הפוכה: מדוע מרעישים על גורל ונהי', הרי בכל הגורמים הללו שהי' בהחודים שהלעו מרדוס' הסובייטית הי' רק **שני** מקרים (לשיטתם איפה ה"חצ"י?). וכי"ב ישנם כו"כ סתירות.

ת. . . מספיק להאריך בדבר המבהיל כו'. ויהי' רצון שמכאן ולהבא נוכל לדבר רק על ענינים המשמחים, ולכל לראש על כך שגאון ישראל הוא בתוקף אצל כל יהודי, מקצה הימין עד לקצה השמאל, "ייעשו כולם אגודה אחת לעשות רצון בלב שלם", ובקרו ממש יצאו מהגלות, שאי תתחיל ה"איתחלתא דגאולה" **האמתית**, לא אותם ענינים המביאים צרה על צרה וחורבן על חורבן.

ולד מחיל אל חיל ובקרו ממש, וכאמור "אגודה אחת לעשות רצון בלב שלם", לקבל פני משיח יצדקנו, ש"ילחום מלחמות ה'" ו"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" של תורת משה, ו"יבנה בית המקדש במקומו", ורק אח"כ "יצדק נדחי ישראל", ואי ידאו ש"ח"ר זה משיח בודאי" (רמב"ם הל' מלכים ספי"א), וזוהי **גאולה ודאית** - האיתחלתא והגאולה.

ויהי' רצון שזה יהי' במקרו ממש, ובשמחה וטוב לבב.

(תרגום חפשי משחזר מוצי"ט ק"א שנט ה"חש"ל"א - בלתי מנתן)

העלוי שבגאולה.

וזו הפשט בתורה אור שביג ישראל לקחו איתם פארות וענפים מפרעה - הענין דבידור הניצוצות שזוהי הכונה בגלות מצרים, וזה ר"ל "כח הצומח להצמיח ישועות ישראל".

ב. אך עדיין לא מובן, מה פרעה מסר להם, הרי פרעה ה' זה שחכזי' "לא ידעתי את הו"י", ואל"כ אייה ניצוצות הוא מסר להם?

אז ע"כ הוא אומר בתורה אור שזו הענין ד"פרעה הקריב"י - שהקריב את לבם של ישראל לאביהם שבשמים שחכונה בזה היא לעבודת התשובה שהיא "בחילא יתיר", נעלית יותר מעבודת הצדקים.

והביאר בה:

כדי שיהי' ה"בחילא יתיר" דתשובה, הרי מוכרח שישנו מקום שמתנו מתעלים ויוצאים, שהרי אפי' כשמבדלים על תשובה שאינה על דבר רע, אלא על עצם התנועה דתשובה "אסורה משם להתקרב"¹⁰, מוכרח להיות דוגת "שם" שממנו זיגם, "אסורה"; וזה "פרעה הקריב", שכאשר ישנו פרעה ומצרים דוקא זה מביא את תנועת התשובה, שהיא "בחילא יתיר" - ואלו הם הניצוצות שבי ישראל בידו מצרים, שעל ידם הם הגיעו לתשובה, אתהפכה חסוכא לנהורא ומריר למיתקא.

אבל עדין נשאלת השאלה לכאורה, כיצד

והנהי' בענין הגרים כפשוטו מובא בכתבי

האר"ל, שיהי' אינו יכול להמיר את דתו ר"ל, וגוי' להבדיל אינו יכול להתמיי' אלא אם הי' בו עוד קודם לכן ניצוץ אלקי ועי" המידות נפדה הניצוץ האלקי מהגלות, ועד"ז בנוגע לניצוצות הנמצאים בכל המדינות היכן שבי ישראל גולים אליהם, ד"אחד מכם גולה לברב"י ואחד מכם גולה לסמטרי"¹¹, שכשהי' אוכל ושויתה (ונעשה דם ובשר בבשר ובכח האכילה היא כי' עובד עבודתו) ומשמשת באתם מקומות לקדושה, הנה עיי"ז היא פרדה את הניצוצות, ונקראים בשם גרים, וכל כוונת הגלות היא בשביל פדיית ניצוצות אלו.

כן הוא בכל הגלויות; עאכו"כ בגלות מצרים שאינה רק הגלות הדתונה במו, אלא גם השרש לכל הגלויות, וכדאיתא במדש"י דל הגלויות נקרא ע"ש מצרים - ע"ש שהם מצודות לשראל, משום שעיקר הגלות אינו מה שהיא גולה ממקומו אלא מה שהגלות מייצגת ומעיקה לו בכל עניניו, ובפרט אצל בני ישראל שהגלות מייצגת ומעיקה בענינם העיקר ד"אי נביאתי לשמש את קוני"¹².

ותכלית הגלות הרי היא בשביל גדול העלי' מן המיצר, וכמ"ש "עו המיצר קראתי", וכמאמר הביעש"ש¹³ עה"פ "יעת צרה היא ליעקב ונממה יושע"¹⁴ ששמערה עצמה הוא יושע, שצרה זה אותיות צרה, שזוהי מה שעלי' בדרך הניצוצות שבגלות מניעים לתכלית

(10) כתר שם-טוב - חספות אות ח'
 (11) ירמ"ל ז'
 (12) שמת ת, ב'
 (13) שמת ד, ג'
 (14) ע"פ פ"ש"י שמת ג, ג'

(5) ראה לק"ש ח"י ע' 89 הל' 14.
 (6) שהש"ש פ"ב, ח' (ב).
 (7) ב"ר פ"ט, ד'.
 (8) קדושין פ"ג, ב'.
 (9) תהלים קי"ח, ג'

וכפי שמבאר ל"ק אדמו"ד האמצעי עה"פ¹⁶ "קדש ישראל להוי' ראשית תבואתה", שהצמיחה באה ע"י רמבן המרעין תחילה, שכאשר המרעין נמצא בארץ דוקא נורקב שם, אזי מצד זה שהוא נמצא במקום שמנוגד לו דוקא ע"י יוצאת הצמיחה, וכן גם בני ישראל – ה"באים ישרי עקב יציעי ופחד ישראל", שדוקא ע"י גלות מצרים, של המלוות נקראת ע"ש מצרים, ע"י מנוגד והקרבן אזי "הצמיח ישועות ישראל".

היות וכל זמן שישנה עדיין איז מציאות יכולים לקבל רק מה שבתגולה, ודוקא ע"י הביטול חופפים להיות כלי כלי-גבול, שהו גם הטעם לה שהמרעין צריך להקרב כיון ש"יש" אינו יכול להיות כלי לכל הצומח, אלא רק "אוי".

כל זמן שישנה מדידה והגבלה – איז זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד, לא זו הדרך לפעול של"בית דוד" יצא דוד

וכיון שכל המלוות נקרא ע"ש גלות מצרים, אזי כל הנ"ל הוא גם בנוגע לגאולות האחרות, וכפ"ש "כמי צאוך מארץ מצרים"

אראנו נפלאות", שבשעת הגאולה הרי תתגלה בה' הבל-גבול הבאה ע"י המצר והביטול דוקא.

ד. אמור חז"ל¹⁷ "אם ראית דור אחר דור מחרף צפה לרגליו של משיח שואמר¹⁸ אשר

ניתן להפוך חושך לאור, הלא הם שני הפכים? ובפרט לפי שיטה האומרת שחושך אינו העדר האור אלא מציאות בפני עצמו, א"כ כיון שהוא מציאות הפוכה כיצד ניתן להפוך אותו לאור?

והדבר יזכר ע"י מאמר המגיד¹⁹ עה"פ "המשל ופחד עמו עיושה שלום במדומיו", שואל המגיד, מה השייכות בין שני הענינים הללו? ומבאר שה עיושה שלום במדומיו הוא בגלל שהמשל ופחד עמו, כלומר, זה שמיכאל שר של מים וגבריאל שר של אש ואינם מכבים זה את זה הוא מצד גילוי אור שלמעלה משיניהם הכלל ומאחד אותם.

וע"ז גם בענין דארתפנא השוכא לחורא, שזה בא מצד ענין שלמעלה משיניהם. ומכך מובנת מעלת התשובה – שע"י תורה ומצוות ממשכנים אור מוגבל, כזה אור שחושך מנוגד לו והפכי ממנו, משא"כ ע"י התשובה אתהפכא חשוכא לחרורא ממשכנים אור

בלתי מוגבל שלפני החושך כלל לא מנע, ומצד אור זה מהפכים את החושך לאור.

ג. וזהו י"רתי בשלח פיעה את העם. .
לחצמיח ישועות ישראל, כיון שדוקא ע"י מצרים נתגלה ונמשך כח הבל-גבול, המביא ל"בחיילא יתיר" שבתשובה.

15) מגיד דבריו ליעקב – חוספת אות כ'.
 16) ירמ"ג, ג.
 17) לקוט שמעוני עמוד רזח תקנ"ט.
 18) תהילים פ"ט, ג-ב.

ובמקום ללמוד את הלכות, הנה **באותו עתו** עצמו בעמוד השני נכתב שכדי להרבות יהודים לא בריך להערים קשיים בעיני גוירי! ואם בכל זאת יערימו קשיים אזי הם תקפים רק על מכאן ולהבא ואילו מה שניעשה עשוי, וזאת למרות שהוא גוי בכל הפרטים. ומסיימים הם ואומרים: שגם מכאן ולהבא אם יחי' רב ישעירים קשיים יש להושיב רב אחד במקומו!

ג. ובשק לטענה זו (כלפי הרב):
 זה לא תלוי ברב, רב אינו יכול לשנות את הש"י"ע, כל שמכותו של הרב היא רק כאשר הוא מתנהג ע"פ ש"י"ע, ואם הוא אומר אחרת הוא הפך ל"זקן מרוא", כלומר, לא רק שאינו רב, הוא אפי' לא בעל-הביית פשוט, אלא הוא **מווד** בשו"ע.

כאשר אחד מהשמואל אומר שאינו מציית לשו"ע, הרי הוא לא מנצל את השו"ע" לשם כך; אך אם ר"ל רב פוסק ההיפך מהשו"ע, אזי מלבד זאת שהוא פוסק מלחיות רב (ע"ר ווערט אויס ר"ב), הרי הוא כאלו שורף את השו"ע, רחמנא ליצלו!

במה מתבטא ה"הושג דתי"י?

ג. ויהי רצון (כאמור) שיקויים בקרוב ממש "זבני ישראל יוצאים ביד רמה", שירגישו את הגאולה בכך שאנו יהודים, העם שהקב"ה מסר לו "ליזדעק נתתי את הארץ הזאת" (לד טו, יח) עם כל הפרטים שבדבר, כמבואר בתורת משה שהיא תורת חיים.

וכאשר תהי' להם את הגאולה האמיתית אזי יפסיקו לרוץ אחר חמני, ויפסיקו לרוץ אחר דרכי הגויים, וזו תהי' הכנה קרובה ל"זבני ישראל יוצאים ביד רמה" מהמלכת כפשוטו, ובקרוב ממש תסתיים המלות.

כי הרי אנו עוד רחוקים מה"אתחלתא דגאולה", ועד-כד-יבן, שרחמנא ליצלו, לאחר-כי תצרות הללו, שנותננים למי' "זעזעות חזות" של יהודי', וגויים שלא התגמירי כהלכה מכוזים בליש גלי שהם יהודים – אומרים יהודים יבזה מתבטאת ה"אתחלתא דגאולה" ר"ל!

חרגו ששה מלין יהודים, ובמה מתבטא ה"הושג דתי"י? האם בכך שיוכלו הם בעצמם להוציא נייר האומר על גוי, שהיא בת ישראל, ושעל כך יחתום דוקא יהודי ובאותיות מרובעות, ובהמשך לכך שישקוק חוק אשר כל גוי שיביא פיסת נייר (א' פאפיר"ל) שב נכתב "יהודי" – רישמו אותו באותיות מרובעות כיהודי, בכך מתבטאת גאולת עם ישראל מלכותם בין הגויים? הרי מעולם עוד לא היתה גלות כזו!

וכאמור, בני ישראל תמיד מסודר את נפשם כדי להשאיר יהודים ושבגבולם לא יבוא זר, וערה המצב הוא שהמלות שהיתה עד יתה לא הספיקה, אלא עוד ניתוספה גלות על המלות, גלות בתוך גלות וחושך כפל ומכופל בנוסף לחושך כפל ומכופל (שכב היל), שרודפים אחר הגוים ומנסים לשכנע אותם: אולי תהיו יהודים, ומה שדואגים חנם על הקושי שבזה – אל דאגה, אנו נסדר זאת ללא כל קשיים, תביאו פיסת נייר ואתם יהודים!!

מכריזים גוים להרשם כיהודים

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "קרי המלך"

א. [בנוגע ל"מיתו יהודי":] כאמור לעיל⁶³, לא שייך שענין זה יעורר את שונאת הגוים; כשם שבענין "המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך", הרי זקוקים לחושך עבור בריאות הגוף ע"י מנוחה ושינה, וזקוקים למי החול כדי שיהי' ה"מי שטוח בערב שבת (ועי"ז) יאכל בשבת" - ער"ז גם בענין "בין ישראל לעמים", מצד ישובו של עולם צריכים שיהיו "עמים" ושיהיו "ישראלי", אלא שלכל אחד מהם יש שטחים ומבולות משלו, ולכל אחד יש תפקיד שעליו לעשותו, ואם הפצים בטובתו האמיתית של יהודי, והפצים בטובתם האמיתית של הגוים, ובאם הפצים בטובה האמיתית של השלום בכלל, "ונתתי שלום בארץ" - הרי אין לזה דרך אחת מלבד דרך התורה, ש"לא ניתנה תורה אלא לעשות שלום בעולם".

מי שהתורה פוסקת עליו שהוא יהודי - הינו יהודי! ולא יעזור לו מאומה גם אם יפעל שידשמו אותו כ"ישראלי" או "עבד" וכו' ככל הענינים שדורשים שם.

ועי"ז לא יועיל מאומה באם ידשמו גוי בתור "יהודי", שזה התיפך ממציאות.

ואדרבה: אין זה דבר טוב אלא חורבן, וכאשר יקבלו את חזרות התורה - תורת חיים ותורת שלום, דוקא זה יביא חיים ושלוים עד ל"ונתתי שלום בארץ" - "ששכבתם ואין מחרדי", עד שזוכה ליעוד דביאת המשיח, שגם אז יהי' הכול בין ישראל לעמים, כמבואר בבבואת התחמה.

ואפי' אז (בביאת המשיח) בני ישראל לא ישתדלו לגייר גוים, אין בזה שום מצוה, ואדרבה וכו' ונאמר"כ לא להכריח.

החסרון בזה שמכריחים, מוכיח ממה שקורה עכשיו, שאלו שקבלו "תעודת זהות" בה הם רשומים כיהודים, באו בריש גלי בארץ ישראל וטענו כי **אננם מפצים** בתעודה זו, הם אפילו לא רוצים להרשם כיהודים.

הירידה היא עד כדי כך שאף אחד אינו מתבייש מכן שמבזים את כלל ישראל ברבים - בזה שהוציאו להם את התיגר ועכשיו הם עצמם באים ומתלוננים על כך בריש גליו! הרי לכל הפחות היו צריכים ללמוד מכן לא לעשות זאת מכאן ולהבא, אך הם אינם מקשרים בין אחד לשני.

דוגמא מוחשית לזה (שאינם לומדים לקח): באחד העיתונים (שנדפס בא"י) מתפרסם בעמוד אחד סיפורת של אותה גוי' שנתנו לה "תעודת זהות" בה היא רשומה כ"יהודי", למרות שתתמיד היא היתה נוצרי', נותרה נוצרי' בתור ותהי' נוצרי' בעתיד,

(* חלקה הראשון של שיחה זו פורסם בגיליונות הקודמים (רצא-ב). המעי"ל.

לאשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, והגם שזה בכלל דברים המותרים, בכ"ז כאשר מגיע "מלחמת בית דוד" מתבטלים כל הענינים.

שיחה גם הענין ד"קדש עצמך במותר לך"⁶²,

אלא שענין זה יכול גם להיות באופן דהגבלה, שהרי ישנם בזה חילוקי דעות האם זה מדאורייתא או מדרבנן, אבל עכ"פ זה יתכן גם באופן דהגבלה, ועי"ד המדובר לעיל⁶³ בענין טוב שם משמו הטוב, אודות החילוק בין תורה לתשובה, שהעבודה דתורה היא בהגבלה - ולא לה מתכוננים בענין ד'כותב גט כריתות", היות וכל זמן שישנה מדידה ההגבלה - אין זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד, לא זו הדרך לפעול שמי'בית דוד" יצא דוד⁶⁴.

אלא הדרך היא - "כותב גט כריתות": לנתק את עצמו ("אפזאגן זי") מכל הענינים אפי' מדברים המותרים ואפי' מענינים שיש לו שייכות אליהם על-פי תורה, שזהו הרי הפירוש של אשתו, "אשתו כמפו דמיא"⁶⁵, זאת-אומרת עניניו המשמיים שעל-פי תורה, אמנם בנוגע למלחמת בית דוד, לנצח את המלחמה ד"אשר הרפו אויבך הרי", ועוד יותר - "אשר הרפו עקבות משיחך", שזהו מלחמה קשה יותר כיון ש"בבואה דבבואה" אית לה⁶⁶, הרי זה רק באופן של ליצאת מכל עניניו הפרטיים ("אייגענע ענינים") למורי, ללא חשבונות שלכ"ם, אלא שטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעות.

היות וכשם שמלחמתם היא ענין של חוצפה בלי תגא, כך בדיוק צריך להיות

63 "שיחות קודש" תשי"א, ע' 63.
 64 דאן ראו מ"ק אדמו"ר הישיב"דא"ע ע"ש-יב בענין בו דוד ודוד.
 65 בבית כד, א. תשי"ג.
 66 יבמות קכב, א.

חרפו אויבך הרי אשר חרפו עקבות משיחך ומסיים ברוך הרי לעולם אמן ואמן.
 ונתה, הענין ד"אמן ואמן" מורה על דבר שיש לו קיום, ענין של שבעה, שזהו ענין השבעה שלמעלה - הקשר הנצחי של הקב"ה וביי ישראל, שמהו משתלשלת עם השבעה ש"משביעין אותו תהא צדיק"⁶⁷, ואת השבעה הזו ניתן לללות עי"ד ההקדמה ד"דוד אחו דור מחרף".

ולכאורה, איזו שייכות יש ביניהם הרי הם ממש שני הפכים?
 אלא, היא הנותנת: כשם שמבואר לעיל שגילויי הבל-גמבל נעשה עי"ד הקדמת המישר דוקא, כך גם כאן כאשר ישנו "דור אחו דור מחרף" דוקא אז "צפה לדגלוי של משיח".

ומזה אנו למדים שקודם הגאולה צריכה להיות העבודה באופן דבל-גמבל, היות וההמשה הנפלת עי"ד הגאולה היא בבחי' בל-גמבל, במילא גם העבודה המקדימה לזה עילי' להיות באופן כזה.

ה. והנה, הרי זה מה שאמר אדמו"ר (מהרש"ב) ו"ע בשיתחו הידועה"⁶⁸ בענין משא"ז/ל"ז⁶⁹ כל הוצא למלחמת בית דוד כתוב גט כריתות לאשתו, שפולחמת בית דוד הרי היא כמד אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" הלוחמים נגד הגילוי של משיח כמבואר שם בשחיה בארובה, אזי כל הוצא למלחמת בית דוד עליו לכתוב גט כריתות לכל עניני העולם, גם לזכרים המותרים, שהרי "לאשתו" הכוונה

19) נדה סופ"א.
 20) שיחת סחמ"ת תרי"ט.א. נדפסה בספר השיתות תשי"ב ע' 141 ואילן.
 21) שבת נ"א. בתרבות ט"ב.
 22) יבמות כ, א. תליא פכ"ז.
 23) "שיחות קודש" תשי"א, ע' 63.

הרבה יותר נעלה מאז: במתן-תורה שה' אחיי גלות מצרים נתגלה רק המלאי שבתורה, והגם שאמרו ש"כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש

הכל ניתן למה שמביני²⁶ מכל-מקום מכל מה שניתן בניי רק חלק הלוא שבתורה הוא בגלוי, וגם הפנימיות שנתגלתה מאז הרי היא חבל לגבי התגלות תורתו של משיח, שאז יקויים הפסוק "ישקני מנשקות פיהו"²⁷ – טעמי התורה שיתגלו לעתיד²⁸, שהם הרי אמיתית הבל-גבול שיתגלה לעתיד.

**העבודה ד"מלומת
בית דוד, שעלי
להיות ללא שום
הגבלות ותשבונות,
וע"ז שהולכים
למלומת כזו הרי-זה
גורם לבכזו כל
האצרות**

ומכל זה תובן ביתוח ההוראה בעבודתינו, העבודה ד"מלומת בית דוד, שעלי להיות ללא שום הגבלות ותשבונות, וע"ז שהולכים למלומת כזו הרי-זה גורם לבכזו כל האצרות, וכמבואר במאמנו²⁹ שבשביל נצחון המלומת מבזבזים (גיט מען אוועק") את כל האצרות, שאלו הם גילוי הכמוסים האצרות

בקדושה – לצאת לגמרי מעניניו הפריטיים ולהתמסר ("איבערגעגעבן זיך") למלומת בית דוד.
ו באמת הרי המליויים דלעתידי יהיו נעלים יותר מהמליויים דציאת מצרים, שהרי ביציאת מצרים לא הייתה זו גאולה שלילית, שלכן גם לאחרי יציאת מצרים הייתה נתנית מקום לגלויית נוספות ועד היום עדיין ישנם "אשר חרפו אויבך הוי" אשר חרפו עקבות משיח, והסיבה לזה היא – כיון שלא סיימו לברר את כל הניצוצות, כידוע בענין מ"ש" זגם ערב רב עלה אתם"³⁰, שהם בדרך רק ר"ב ניצוצות ונתתו עוד פ"ו ניצוצות שלא נתבררו, פ"ו בגמט' "הטבע", ואם-כן, אף ש"יניצולו את מצרים"³¹ – כמפולה שאין בה דגים – דעלמא דענינים דאתכטיא, וכמצודה שאין בה דגן – כל הענינים דעלמא דאתגליא, אעפ"כ עדיין לא ה' זה כל הניצוצות ונתתו פ"ו ניצוצות, משא"כ עתה יבררו את הכל.

(30) שול"ש" א, ב.
(31) פרש"י שם.
(32) סה"ת באתי לגני עי קמא.

(27) שמות יב, לח.
(28) בא יב, לו.
(29) מגילת יט, ב.

ו באים בטענה – הרי זהו יום השבת, שאין עצב בו וצריכים אז להיות בעונג ובשמחה – וא"כ מדוע באים לצער את בני ישראל שהם נמצאים בלילות ועלילותם לצעוק "עד מתלי"ז ובפרט שאהא בעצמך הרי תבעת שבמיוחד עכשיו יעמדו בשמחה גדולה!

אומרים לו שאין זו סתירה כלל: הסתובב ותצעק רב"ש שטורעם" מתוך שמחה וטוב לבב שארצים את הגאולה!

וכפסק-דין חרמב"ם, ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במלא פוסק חרמב"ם: **הקשיבו יהודים – הסתובבו ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!**

ז. באים וטוענים – שמנהג אבותינו בדינו, הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות!

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת אצלו ה' יום מנוחה ויום קדשה ואין עצב בו, ולא דיבר שום ענינים של חול שאסור לדבם – אז מה אתה משוה את עצמך לסבך?

ובכלל – מה נוגע כאן הסבא שלד? נמצאים הרי בגלות, ושכבינהא בגלותא וכל המלאכים וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר – אדם קרוב אצל עצמו – **אתה בעצמך נמצא בגלות**, במלא בודאי שאתה צריך לצאת לגלות!!

ח. לאחרי הבדלה יכתבו לי, שיש לדעת שישנו גוף גשמי, וצריכים לשמור על בריאות הגוף, ולאכול, לשתות ולשון, ולא לעשות תעניות וכו'.

כאן אבל לא נוגעים כל טענות אלו – העיקר הוא: צאו מהגלות!!

ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בלות וצא בעצמך מהגלות! אתה רוצה לקחת איתך את הקושיות – תרשות בידך (געזונטערהייד), צא מהגלות יחד עם הקושיות ותשב יחדיו קושיות ואבעיות, אבל שהקושיות לא יכללו אותך ויעכבו מלצאת מהגלות!

טוען הוא: זהו יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתנוג, וכפרט שכאשר מתרגמים, זה מפרדיע לאכילה ושתי' ובריאות הגוף – אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

וזוהי המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמשחבת של אדם שם הוא נמצא (כ"ל): ט. ויה"ד שלל בני ישראל יצאו כבר מהגלות, "בנעריו ובקניניו גו' בבנינו ובבנותינו", גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהתפח ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות,

שהרי הדיחה בשלח פרעה" כבר ישנו – עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגשים מארצו", המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, הם רק צריכים לשים את האצבע הקטנה, ובהחור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור, וכך גם בצידיקים – לאתבא צדיקאי בתיעובא.

ויוציאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.
(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשטח ה'חמס"ו - בלתי מוגה)

שהרי אצל יהודים אין דחיות, יהודים עושים הכל בזריזות, כמבואר באג"ה"ש "זריזותי", דאברהם אבינו ע"ה היא הענומות לעד לנו ולבנינו עד עולם כו" (כמדובר כמ"פ).

ג. ניגש 'בעל נגלה' וישאל שאלות: אם יצאו מהגלות ביים השבת – מה יהי' אז עם המטפחת ('פאטטיילייע'), הרי אסור לטלטלה?!

ע"כ אומרים לו: תשאיר את המטפחת בגלות – וצא בעצמך מהגלות!
טוען הוא: הרי זו המטפחת שלי, ו'צדיקים הביב עליהם ממונם כו" אפילו בשורה פרוטה, והרי המטפחת שורה יותר מפרוטה, ובפטי לשוהי מטפחת אדומה...

ע"כ אומרים לו: קשור את המטפחת מסיבי לצואר – כמנהג ישראל – וצא בקפיצה ('סאגן ארויס') מהגלות!

ד. טוען הוא: כיצד הוא יכול עתה (ביום השבת) לצאת מהגלות – הוא הרי צריך עוד מעט לעשות הבלה, ואחרי הבלה יש לו הרי 'משרה" (א' שטעלע") ועליו להתעסק במסחר ולדבר בטלפון על כל הענינים שאסור לדבר אודתם בשבת?!

ע"כ אומרים לו: יש לך הרי נפש אלקית, חלק אלקה ממעל ממש – שזוה העיקר שבו, והנשמה מעולם לא הלכה לגלות ואף אחד לא בעל-הבית יעלי' (כדלקמן) – אזי תציית פעם לנפש האלקית שלך, והיא רוצה שתצא כבר מהגלות!

ומה שיש לך גם 'עמלך זקן וכסיל" שאומר לך שמשדחת ומסחרך הם העיקר – התקן חייב לרהאות לכלום שהטיפש זקן וכסיל שליט עליך?!

אעפ"כ רוצים דוקא להיות מונחים בעולם הזה החומרי, לא מספיק לו עולם הזה הגשמי, הוא זקוק דוקא לעולם הזה החומרי ולעשות מחומיות – גשמיות! אבל אפילו כך – עכ"ל אל תפריע לנפש האלקית, החלק אלקה ממעל ממש שלך!

כמה השיעור לבוב זמן על נפש הבהמית, אולי תחשוב פעם גם על הנפש האלקית שלך?!

ה. והגם שלא ברצונו הלכנו לגלות ולא ברצונו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא) – זהו רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים לצאת כבר מהגלות, "יעד מתי", "דאלא" גלותי"!

ויבחר עם זה יש לדיע, כפי שבעל ההילולא המשיך. שא"פ שלא ברצונו חלכנו לגלות ולא ברצונו נצא מהגלות, אבל הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומעד זה יש בכוח לעמוד מעל לגלות, ושלא יחשוב אודות משרתו וכי"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ובמקום של מחשבתו של אדם שם הוא נמצא, יחד עם שולחנו וכסאו וכל ענייניו הוא נמצא במקום מחשבתו, אפילו אם זה 'ממעל לו', כדוע שהמפסיק "שרפים עומדים ממעל לו" למדים שבמקום שמשבתו של אדם שם הוא נמצא, שאע"פ שהמקום "ממעל לו" ממדגת השרפים, אבל מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

צאו מדהגלות!

הנחת: "ועד הנחת התמימים", תרגום: מערכת "יהי המלך"

א. דוב פעם, שגם הקב"ה מקיים את מצות פדיון הבן (שהרי 'מוגיד דברי ליעקב חוקי ומשפטיו לשרא"ל' – "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות") – שאבינו שבשמים פדה את "בני בכורי ישראל" מהגלות.

ויע"פ הג"ל [המבואר ליעיל בהשירה] שלכולי עלמא (גם לאבי רובא) בפדיון הבן אין אדם פורע תוך זמנו – יוצא לכאורה, שהקב"ה לא יפדה את בני ישראל בתוך הזמן, ולכאורה זה היפך המציאות, שהרי הגמרא אומרת בפירושו ש"זכו – אחישנה", קודם הזמן?!

והביאר בה:

הטעם לזה שפדיון הבן הוא דוקא לאחר שלשים יום ולא תיפק משונולד הולד הוא – כי "כל ששהה לו יום באדם אינו נפל", ז. א. שלפני שלשים יום הוא ספק נפל, משא"כ ביום השלשים הולד יוצא מכלל נפל והוא בחזקתו בר קיימא, ובמלא חל עליו אז החיוב של פדיון הבן. ולכן כולם סוברים שבפדיון הבן אין אדם פורע לפני שלשים יום.

משא"כ אבל הקב"ה הרי לא שייך לומר שבשלישים יום ישנו ספק נפל, כיון שהקב"ה יודע בדאי ש"ב"י בכורי ישראל" קיימים, וצריכים בודאי לשחרדם מהגלות, ובפרט שביחד עם ב"י גם שכניתה בלתיא, והקב"ה כבר משועבד כביכול – וא"כ אין שום סיבה לדחות את הפדיון והפדיון עד שלשים יום, אלא בטח עושה זאת הקב"ה תיכף ומיד, "לא עכבן אפילו כהרף עיני"!

ב. אמנם פה נוסף הענין, שזה לא תלוי רק בהקב"ה עצמו כביכול, אלא נתנו זאת גם לידתם של בני, שעליהם "לשלם" את הפדיון בכסף זוהב, אהבה ורואה, בכדי לצאת מהגלות, וכאשר הם יעשו זאת לפני זמן הקץ (בתוך השלשים יום) – אזי הקב"ה יפדה מיד את "בני בכורי ישראל" מהגלות.

ומה שאפשר להקשות דהרי אין אדם פורע תוך זמנו כיון שקשה לו לשלם קודם הזמן שסוכם מלכתחילה – הרי כאשר המדובר הוא אודות היציאה מהגלות, אז מותרים על הבלבל והקושי של תשלום הכסף והזוהב (אהבה ורואה) לפני זמנו, ואכן משלמים זאת לפני זמנו, העיקר לצאת מיד מהגלות.

ומה יהי' עם הכסף והזוהב ע"כ משיבים בני ישראל, שהכסף והזוהב – אהבה ורואה – יהיו לאחר הגאולה. אבל עכשיו רוצים וחפצים רק בדרך אחד: הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממשו וכפי שהי' ביציאת מצרים ש"לא עכבן המקום כהרף עיני", ובפרט שעכשיו תכלול כל הקיצוני, במילא רוצים שתהי' מיד הגאולה, ובמשטות – בשבת זו עצמה!